

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

dre i at faa billig Rug, for naar Rugprisen kommer op paa samme Højde som andre Kornpriser, er der ikke mange, der ønsker at købe Rug, da den ikke er saa behagelig at fodre med som andre Kornsorter. Men kan man faa Rug betydeligt billigere, saa køber man den, og derfor blev der dengang fastsat en lavere Pris, og samtidig gav vi Tilskud til de Landmænd, der solgte Rugen til Hjemmeforbrug til Melfremstilling. Men nu er der indtraadt en helt anden Situation, idet Rugprisen nu er den samme som Prisen paa de andre Kornsorter, og saa er der naturligvis ingen Grund til at sætte en lavere Pris.

Det ærede Medlem Hr. Kyed var inde paa min Udtalelse om, at det var under Surmulen, Venstre gav Tilslutning til Lovforslaget. Det viser sig nu efter det ærede Medlems sidste Tale, at det var alt for mildt et Udtryk, og at jeg var for optimistisk i mit Syn paa Venstre. Hvis jeg havde hørt nøje efter første Gang og ikke haft saa god Tro til Venstres sunde Fornuft, maatte jeg desværre have anvendt et meget stærkere Udtryk om Venstres Stilling. Det ærede Medlems Krav om, at Staten ved Lovforanstaltninger skal gennemføre Ligestilling mellem de forskellige Erhverv, Eksporterhverv og Hjemmemarkedserhverv, har ikke den fjerneste Forbindelse med Liberalisme, og det ærede Medlem har heller ikke gjort et eneste Forsøg paa at paavise noget saadant.

Endelig skal jeg sige til det ærede Medlem, at jeg fik jo ikke Svar paa det, som efter min Mening ligger Sagen allernærmest: Ønsker Venstre — efter det ærede Medlems Udtalelse er der noget, der kunde tyde derpaa —, at man skal ophøre med Svinereguleringen? Det synes jeg er meget vigtigt at faa at vide, thi for mig staaer det saaledes, at ingen af de Love, vi har gennemført paa disse Omraader, har tilnærmelsesvis den Betydning for Landbruget, som Svinereguleringen har.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen sagde i Slutningen af sin Tale, at de Oplysninger, jeg gav her i Dag, ikke var de samme, som jeg gav ved Studenterforeningens Møde, og naar jeg talte til Arbejderne. Jo, nøjagtig de samme. Jeg talte forleden Aften i Kastrup i en Arbejderforsamling om disse Problemer, og dér gav jeg netop de Oplysninger, jeg har givet her i Dag. Jeg anser det nemlig for noget af det vigtigste for Tiden, at de to Grupper i Befolkningen, Bønder og Arbejdere, faar at vide, hvorledes Stillingen er angaaende disse Problemer, som

er af saa uhyre stor Betydning for begge Parter.

Til det ærede Medlem Hr. Grønning skal jeg sige — jeg tror ikke, det er nødvendigt, men for at der ikke skal foreligge nogen som helst Misforstaaelse —, at selvfølgelig anser jeg de her foreslaaede Ændringer for fuldt ud lovlige, ligesom jeg ansaa de Bestemmelser i modsat Retning for lovlige, som vi tidligere har gennemført, om Indgreb, der har været til Skade for den Part, som faar Fordel ved den her foreslaaede Svinekortfordeling. Det ærede Medlem vilde paastaa, at under Verdenskrigen var det de store Landbrug, der fortrinsvis forsynede Befolkningen med Levnedsmidler, hvad vi maatte erindre os. Desværre er der mange af os, der kender Eksempler paa, at netop under Verdenskrigen, under Højkonjunkturen havde Folk Raad til at holde de store Gaarde — fordi de kunde laane Penge ubegrænset, da Ejendommene steg i Pris hver Dag —, uden at de passede dem paa en saadan Maade, at de kunde levere Korn til Forbrugerne. Jeg har set Eksempler paa — og det har jeg nævnt —, at Gaarde paa 500—600 Tdr. Land god Jord ikke har leveret en Tønde Korn, men har maattet have andre til at levere sig Saasæd, fordi det, de havde avlet, var saa daarligt, at de ikke kunde faa Saasæd til sig selv. Derfor synes jeg, man skulde tænke sig godt om og se, hvem der forsyner Befolkningen med Levnedsmidler. Det var saa sandt ikke de store Ejendomme, der den Gang gik i Spidsen.

Til det ærede Medlem Hr. J. S. Foget vil jeg sige, at naar jeg stiller mig paa det Standpunkt at give Rigsdagen Meddelelse om, efter hvilke Regler Landbrugsraadet og jeg er blevet enige om, at Svinekortene skal fordeles, er det, fordi man i Fjor anmodede mig om det her i Rigsdagen, og fordi jeg, selv om jeg er enig med Landbrugsraadet, ikke kan gennemføre en Ordning, hvis Rigsdagen kræver Besked om, hvorledes Reguleringen skal foregaa, og hvis Flertallet i Rigsdagen saa siger: Det vil vi ikke være med til. Saa kan jeg ikke gennemføre det. Derfor synes jeg, det er min Pligt at komme til Rigsdagen, og jeg vil naturligvis gaa ind for, hvad vi er blevet enige om, og gøre Forsøg paa at overbevise Rigsdagen om, at det er det rigtige. Men jeg kan ikke se, at jeg kan tvinge Rigsdagen til at gennemføre en Ordning, der giver en saa udstrakt Bemyndigelse.

Over for det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen vil jeg fastholde, at der for mig